

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820201514
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7820201514.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobcu Š. Z., nar. XX.XX. XXXX, bytom U. XXX, XXX XX A., zast. Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 500,- Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a plnú náhradu trov konania proti žalovanému s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca návrhom na vydanie platobného rozkazu žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500,- Eur a nahradiť mu trovy konania vo výške 107,18 Eur. Žalobca uzatvoril dňa 01.03.2012 so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn.: 8Csp/78/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZSÚ“) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade už teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu (porušenie bolo právoplatne Krajským súdom potvrdené) ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadost'učinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.(ďalej len "ZoOS"). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR.(napr. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Rozhodnutia súdov nie len na vnútroštátnej úrovni už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyrovnávacej sily, nerovnomernosti znalosti ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu, alebo poskytovateľovi

z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim, alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. ZSÚ, ale i ďalšia právna úprava zavedená do právneho poriadku SR za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvila pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľská zmluva) spĺňať, a ktorú právnu úpravu žalovaný nerespektoval a porušil práva žalobcu. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods.5 ZoOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (Pozri bližšie Rozsudok KS Prešov z dňa 02.05.2017, sp. zn. 11Co/56/2016 , KS Prešov z dňa 27.03.2014, sp. zn. 20Co/107/2013, KS Prešov z dňa 11.04.2017, sp. zn. 19Co/169/2016.) Žalobcovi reálne (ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv) vznikla ujma v celkovej výške 2.565,89 EUR. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 500,- Eur. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným, má žalobca má za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je teda potrebné prihliadnuť na to, že: - Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom; - Žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; - Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu; - Žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov; - Žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny; - Žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdному sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny; - Je pritom známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv. - Nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje. - NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutia NS SR z dňa 18.02.2015, sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR z dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR z dňa 16.01.2013 sp.zn.6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie). Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má žalobca za to, že suma vo výške 500 EUR splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať

dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

2. Súd vydal platobný rozkaz sp.zn. 4Csp/28/2020 - 37 zo dňa 12.05. 2020, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 500,- Eur, trovy právneho zastúpenia vo výške 107,18,- Eur a súdny poplatok zo žaloby vo výške 20,- Eur.

3. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, kde uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré sa odvoláva. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomickejšie a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396,- Eur. Týmto prímerom poukazujeme na to, že požiadavka žalobcu, ak by

bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby. Poukazujeme ďalej na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, (napr. konanie pod sp. zn. 11Csp/68/2020 a 11Csp/73/2020). Už z časového hľadiska je zrejmé, že ide o ciele podávanie samostatných žalôb bez toho, aby k tomu bol oprávnený dôvod. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Ak účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobcu sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Do pozornosti žalovaný uvádza, že aj v prípade „základných“ konaní (teda tých, v nadväznosti na ktoré sú teraz podávané žaloby, o ktorých je vedené pred súdom konanie 11Csp/68/2020 a 11Csp/73/2020) išlo o totožný postup. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania je na mieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávania viacerých žalôb namiesto jednej je postupom, ktorý je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva. Odborná literatúra (napr. Čolák, J.: Zákaz zneužitia práva v súkromnom práve a v práve obchodných spoločností. C.H.BECK, 2018) za jeden z prípadov / skutkovú podstatu zneužitia práva považuje zbytočný výkon práva, a tiež nevčasný výkon práva spôsobujúci jeho zánik alebo oslabenie. Ak je účelom súdneho konania ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (viď § 131 CSP), a súčasne ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie troch žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam - účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu, - nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia (namiesto jedného konania vyvolať tri konania). Opísaný postup za žiadnych okolností nesleduje účel § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a je dôvodné ho sankcionovať postupom vyplývajúcim z čl. 5 CSP.

4. Žalobca v konaní tvrdil, že za daného stavu s ohľadom na porušenie povinnosti dodávateľa, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol, na všeobecnom súde v konaní sp. zn. 8Csp/78/2017, je nárok na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa daný. Z judikatúry NS SR jasne a stabilne vyplýva, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie- podľa rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 postačí úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde; podľa uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V danom prípade bolo úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa preukázané rozsudkom Okresného súdu Rožňava pod sp. zn.: 8Csp/78/2017, ktorým bol práve žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi. Nie je potrebné preukazovať žiadne ďalšie právne skutočnosti. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019 zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadniť. Primerané finančné zadosťučinenie má mať aj odradzujúci a sankčný účinok. Podľa názoru žalobkyne pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia je treba zohľadniť najmä charakter porušenia práva dodávateľom, správanie sa dodávateľa aj spotrebiteľa pred a po porušení práva alebo povinnosti, následky porušenia práva na spotrebiteľa a ujmu hroziacu spotrebiteľovi z porušenia jeho práv. Napríklad aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 19Co/135/2019 z dňa 09. 06. 2020 vyplýva, že "...Je potrebné, pre úplnosť doplniť, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, na ktoré poukazuje odvolateľ, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v danom zmluvnom vzťahu existovalo porušenie práva alebo povinnosti. Pre priznanie daného nároku pritom je relevantné, či k porušeniu práva alebo povinnosti došlo, ako to už bolo zdôraznené vyššie, čo v konaní bolo zistené. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie

a to aj podľa znenia zákona účinného do 09.06.2013, úplne by postačovala už len samotná existencia hrozby vzniku ujmy.“ Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Žalobca bola nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška žalobcom požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátne (ak nie podhodnotená - nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnosťiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 500 EUR je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho na základe dohody o zrážkach zo mzdy sa bude domáhať plnení nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k takémuto postupu žalovaný reálne pristúpil formou podania žiadosti o vykonanie zrážok zo mzdy zamestnávateľovi žalobcu. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.

5. Súd rozhodol na pojednávaní bez účasti strán sporu, resp. ich právnych zástupcov v súlade s § 1 ods. 1 písm. p/ vyhl.č. 24/2021 Z.z.

6. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi a to rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 8Csp/48/2017 - 70 zo dňa 28.09. 2017, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/162/2018 - 172 zo dňa 21.11. 2018 a predsporovou výzvou žalobcu adresovanou žalovanému zo dňa 08.01. 2020.

7. Súd mal za preukázané, že dňa 07.12.2012 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300054049 s celkovou čiastkou splatnou dlžníkom - 3.486 EUR aj Dohodu o poskytovaní služieb (ktorá bola opakovane vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku) o ktorú sumu žalovaný skrátil pri poskytovaní úveru žalobcovi, t.j. sa pôvodne žalovaný zaviazal poskytnúť 1.500 EUR, avšak reálne žalovaný žalobcovi poskytol len sumu 1.284 EUR.

8. Dňa 01.03.2012 žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s celkovou čiastkou splatnou dlžníkom - 3.698,40 EUR aj Dohodu o poskytovaní služieb (ktorá bola opakovane vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku) o ktorú sumu žalovaný skrátil pri poskytovaní úveru žalobcovi, t.j. sa pôvodne žalovaný zaviazal poskytnúť 1.500 EUR, avšak reálne žalovaný žalobcovi poskytol len sumu 1.132,51 EUR. Neposkytnutú sumu úveru samozrejme žalovaný úročil 70,01 % úrokovou sadzbou. Z potvrdenia vystaveného dňa 15.03.2017 Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Centrum podpory Košice, Kuzmányho 8, Košice - zamestnávateľom žalobcu, vyplýva, že na základe Dohody o zrážkach zo mzdy v prospech žalovaného, pod variabilným symbolom 8500009743 boli vykonávané zrážky zo služobného platu žalobcu v období od 04/2012-03/2016 v celkovej výške 3.775,45 eur. Súčasťou je aj tabuľkový prehľad o vykonaných zrážkach. Zhrnúc vyššie uvedený stav žalovaný : - nevníma problematcky - uzatvoriť dve zmluvy v jeden deň, každú z nich samostatne a pre každú dojednať tak nepríjemnú odplatu, že sa javí ak úžerná nevníma problematcky - že spotrebiteľovi neposkytol dohodnutú sumu úveru - nevníma problematcky - to, že 70% úrokovou sadzbou úročí aj neposkytnuté plnenie - od roku 2012 až do roku 2016 - 4 roky prostredníctvom zrážok zo mzdy získaval plnenia, ktoré boli súdom označené ako bezdôvodné obohatenie - nevníma problematcky - svoje správanie voči spotrebiteľovi, ktorému fakticky znižoval životnú úroveň aj jeho rodiny 4 roky - nevníma problematcky uplatňovanie neprijateľnej zmluvnej podmienky opakovane slovenskými súdmi vyhlásená za neprijateľnú (Dohoda o poskytnutí služby bod. 8 každej zmluvy) - nevníma problematcky, že opakovane porušuje právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa - nevníma problematcky ani to, že za 4 mesiace poskytol spotrebiteľovi sumu 3.549,27 EUR za čo inkasoval odplatu vo výške zarážajúcich 7.377,17 EUR ale žalovaný vníma problematcky, že si žalobca uplatnil nárok z primeraného zadosťučinenia z každej zmluvy samostatne v tak zanedbateľnej výške, že proti ujme, ktorá bola žalobcovi označeným spôsobom spôsobená, je dobre možná iba konštatácia, že ide o sumu hlboko podhodnotenú .

9. Žalobca musel vyhľadať právnu pomoc, aby sa mohol brániť proti praktikám žalovaného a súdnymi rozhodnutiami bolo preukázané, že žalobca si právo uplatnil úspešne (predložené k žalobnému návrhu) a teda obrana resp. iniciatíva spotrebiteľa bola dôvodná a súdmi potvrdená - žalobca si nároky uplatňoval vtedy, keď disponovala relevantnými dôkazmi pre uplatňovaný nárok, nespokojnosť žalovaného s jednotlivito uplatňovanými nárokmi - je právne absolútne irelevantná - žalovaný uzatvára zmluvy so spotrebiteľmi tak, aby obchádzal normy na ochranu spotrebiteľa, predkladá spotrebiteľom absolútne neprijateľné zmluvné podmienky (opakovane potvrdené rozhodovacou praxou súdov), z hľadiska udržateľnosti zmluvy neplatné a priečiace sa bez akýchkoľvek pochybností dobrým mravom, - pred začatím každého sporu (aj toho o primerané zadosťučinenie) bol žalovaná vyzvaný predsporovou výzvou na mimosúdne riešenie veci (v každej veci) - bezúspešne, pritom žalobca pre začatím tohto sporu nemusel žalovaného žiadnym spôsobom vyzývať (žalovaný sa nemôže dostať do omeškania a žiadna výzva nie je potrebné) ale žalobca aj napriek ujme, ktorú utrpel - volil primárne zmierne vyriešenie veci, ústretovo - ako bolo uvedené vo všetkých troch zmluvách si žalovaná uplatnila zrážky zo mzdy u zamestnávateľa žalobcu - Vo všetkých troch zmluvách (konaniach o nich) bol žalovaný zaviazaný vydať bezdôvodné obohatenie získané na úkor žalobcu. Žalovaný sa mohol všetkým konaniam vyhnúť tým, že by podnikal v súlade s právnymi normami na ochranu spotrebiteľa, ktoré ako dlhoročnému podnikateľovi v oblasti poskytovania úverov, musia byť pravidlá úverovania, povinnosti s tým spojené dobre známe, minimálne z bohatej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, smerujúca k posudzovaniu produktov žalovaného na finančnom trhu.

10. Podľa § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia sa prihliada na funkcie daného inštitútu (satisfakcia, sankcia, prevencia a pod.) : a) celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu, b) časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, c) závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, a rozsahu nepriaznivých následkov d) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu a pod. K celkovej povahe nároku je potrebné uviesť, že nie len NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov aj s poukazom na kogentné ustanovenie čl.6 ods.1 smernice 93/13/EHS, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku má právnu silu noriem verejného poriadku. Žalovaná ako osoba podnikajúca na finančnom trhu už viac ako 10 rokov má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od nej očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov, teda jej povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012). Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neúvedením povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia z (čiastočne neplatného právneho úkonu), minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012). Z rozsiahlej rozhodovacej praxe vyplýva,

že žalovaný sa voči spotrebiteľom dopúšťa recidívy pokiaľ ide o uplatňovanie alebo prijímanie plnení zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pritom ma nepochybne vedomosť z mnohopočetnej rozhodovacej praxi slovenských súdov o vadnosti svojich produktov, v dôsledku čoho sú tieto opakované súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov prípadne obsahujú vo výroku rozhodnutia určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadosťučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská. Potom základ a) Za východiskový bod možno považovať hroziacu ujmu žalobcovi reálne hroziacu t.j. suma 4.338,04 EUR (ako strop finančnej satisfakcie) vypočítaná ako súčet sumy, ktorá bola zrážkami zo mzdy zrazená a celkovo žalobcom splatená 3.698,40 EUR, čo je viac ako bol zmluvne žalobca zaviazaný k celkovej čiastke zaplatteniu po odpočítaní - 1.132,51EUR sumy žalovaným reálne poskytnutej teda 2.565,89 EUR) a 1.772,15 EUR (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma). Takto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie) V riešenej veci ide teda o sumu 4.338,04 EUR. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva. b) Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia prípadne súdom priznaná) predstavuje súdom právoplatne priznaná výška bezdôvodného obohatenia, ktoré do času právoplatnosti rozhodnutia veriteľ získal ako majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. V riešenej veci ide o sumu 1.772,15 EUR.

12. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch, neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí t.j. dezinformovanie resp. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru, pritom práve informovanosť spotrebiteľa je ústrednou myšlienkou únieovej i vnútroštátnej právnej úpravy a zjavná snaha veriteľa - podnikateľa obchádzať kogentnú právnu úpravu v oblasti ochrany spotrebiteľa s cieľom maximálneho zisku).

13. Subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný. Spotrebiteľ vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu v podobe predsporovej výzvy urovnať spornú situáciu s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, v ktorom bol spotrebiteľ zjavne úspešný, a v ktorom veriteľ až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Po právoplatnosti a pred iniciovaním sporu v tejto veci sa spotrebiteľ opätovne snažil svoje nároky diskutovať so žalovaným, v snahe neprodukovať ďalší spor a to aj napriek tomu, že nie je daná reálna hrozba, ktorú znášal v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia najmä v podobe trov konania v prípade neúspechu. V tomto prípade by nešlo o procesne neúspešného žalobcu, ak by jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu by nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku práve z dôvodu, že tento výsledok závisel v danom spore od úvahy súdu. Za základné sa v spore považuje to, že bolo zasiahnuté do práva žalobcu v postavení spotrebiteľa. Výška primeraného zadosťučinenia je potom iba nadväzujúca. V danom prípade vždy patrí žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

14. V tejto súvislosti súd poukazuje na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom obsahu NSSR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením

porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy...“ Teda v súlade s výkladom jednej z najvyšších súdnych inšancií, bolo povinnosťou žalobcu spotrebiteľa domáhajúceho sa primeraného zadostučinenia od porušiteľa aby preukázal, že si ako spotrebiteľ, na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č.129/2010 Z.z. , na čo bolo i v žalobe poukázané). Ako NS SR ustálil, pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia.

15. V predchádzajúcom spore bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keď požadoval plnenie v časti z neplatného právneho úkonu. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 z dňa 18.10.2018 z obsahu ktorého vyplýva, že "...Zároveň dovolací súd podotýka, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektne a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Je preto dôležité správne posúdiť, či je zmluva platná s výnimkou častí o úrokoch a odplate, alebo má ešte také (iné) vady, že je ako celok neudržateľná, a preto v celosti neplatná. Uvedené má tiež dopad na posúdenie, z akého dôvodu bezdôvodné obohatenie vzniklo, čo následne determinuje tak okamih bezdôvodného obohatenia (kedy k obohateniu došlo), ako aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku z bezdôvodného obohatenia.“).

16. Súd z dôvodov uvedených vyššie považoval žalobu za dôvodnú, preto jej v celom rozsahu vyhovel.

17. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2/ CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd Košice prostredníctvom tunajšieho súdu.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa ustanovenia § 127 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie: a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje, a e) podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.